

[Glistrup]

– Manglende eller kun 3,5 pct.s forrentning af løbende mellemregning med Finansministeriet tilskynder ikke maksimalt statsinstitutionerne til at reducere f.eks. lagerbeholdninger og til at opkræve udestående fordringer hurtigere. En løbende debitering af de enkelte statsinstitutioner med pengeinstitutternes sædvanlige kassekreditrente vil antagelig hjælpe på den af regeringen for nylig bebudede intensivring af opkrævningen af udestående fordringer.

– Manglende debitering af byggerenter tilskynder ikke statsinstitutionerne til at færdiggøre og ibrugtage mange hundrede igangværende byggerier og anlæg for milliardbeløb så hurtigt som muligt, hvilket normalt er en samfundsmæssig fordel.

– Manglende debiteringer af pensionsforpligtelser for tjenestemænd medvirker måske til, at nogle statsinstitutioner foretrækker tjenestemænd, der for institutionen – men ofte ikke for staten – kan være billigere end overenskomstansatte medarbejdere.

– Manglende debiteringer af husleje, vedligeholdelse m.v. kan bevirke, at nogle statsinstitutioner vil kræve flere lokaler, bedre rengøring, bedre inventar, mere vagt m.v. af Boligministeriet, end hvis de selv blev debiteret for omkostningerne herved.«

I øvrigt henvises til mine afsluttende bemærkninger i begrundelsen for spm. nr. S 491.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den anden fjerdedel af Olaf Johansens artikel redegøres for den praktiske værdi af en ændret finanslovteknik.

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 491 blev finanslovteknikken med belastning af enkeltinstitutionernes regnskaber for forrentning og afskrivninger m.v. afskaffet i slutningen af 1950'erne på grund af ordningens ringe praktiske betydning for den statslige investeringspolitik og for en mere økonomisk anvendelse af statens kapital (bygninger, anlæg m.v.).

En større grad af effektivisering af statens kapital er ikke blot et spørgsmål om en bogholdermæssig udpostering af forrentnings- og afskrivningsbeløb, men i lige så høj grad et spørgsmål om det samlede økonomistyringssystemes indretning. Ved modernisering af statens budget- og bevillingssystem siden 1984 er der således indført en række mekanismer, der til-

skynder til økonomisering med statens midler: decentralisering af økonomisk kompetence og dispositionsret, nettostyring med mulighed for anvendelse af forøgede indtægter, opsparingsordning m.v. Også en stram udgiftspolitik med eksplicite krav om produktivitetstigninger kan medvirke til en bedre udnyttelse af statens midler.

Spm. nr. S 493

Til finansministeren (3/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er ministerens reaktion på Olaf Johansens kritik af finanslovteknikken offentliggjort på side 59-60 i *Finanstidende* for 28. oktober 1988 (tredje fjerdedel)?«

Begrundelse

Spørgeren tænker især på følgende bemærkninger i den anførte artikel:

»– Manglende debitering uanset art bevirker, at totalomkostningerne for den enkelte institution og dens økonomiske nøgletal viser for lave beløb. Herved besværliggøres omkostningssammenligninger med tilsvarende eller nogenlunde tilsvarende kommunale eller private virksomheder eller udenlandske søsterorganisationer og bevirker måske også, at man kommer for sent i gang med nødvendige rationaliseringer.

– Manglende debiteringer af alle omkostninger kan ligeledes nemt bevirke, at statsinstitutionernes takster, gebyrer, priser, refusioner m.v. fastsættes lavere, end lovgivningen kræver, hvilket tidligere er påvist af Rigsrevisionen.

– Manglende debiteringer af alle omkostninger har i de seneste år bevirket, at omkring 80 statsinstitutioner med forretningsprægede biaktiviteter har udskilt disse biaktiviteter til selvstændige særbudgetter på finansloven benævnt »indtægtsdækket virksomhed«. Disse særbudgetter og hermed følgende meromkostninger til administration ville antagelig være overflødige, hvis finanslovsforslaget medtog alle omkostninger under de enkelte statsinstitutioner.

Det er naturligvis yderst beklageligt, at statsadministrationen og regeringen – ganske vist utilsigtet – ligesom tidligere år har forelagt Folketinget et finanslovsforslag, der ikke medtager alle omkostninger direkte under de mange enkelte statsinstitutioner. Dette kan som nævnt